

BODLÍNÝ

III

Editorial

Dobrý den, přátelé našeho malého nakladatelství a čtenáři našich knih. S určitým neplánovaným zpožděním vám přinášíme třetí číslo Bodlin, které je tentokrát zaměřeno na povídkovou soutěž, kterou jsme pořádali v minulém roce. Představíme vám autory a autorky a vítězná díla.

Pořádání této soutěže pro mě byla zajímavá zkušenost a jsem rád, že jsem se do toho pustil, i když to bylo náročné a bez pomoci dalších zúčastněných, najmě Rosany Zvelebilové, bych to zvládal velice těžko. Počet soutěžících i kvalita zaslaných prací mě příjemně překvapily. Samozřejmě, přišly i práce slabší nebo práce, které tak úplně neodpovídaly zadání, ale s tím je třeba při pořádání takových akcí počítat. Povídky, které se umístily na čelných místech, jsou všechny zajímavé, originální a dobře napsané. Je radost je číst. Vydou ve sborníku, který připravujeme.

Bohužel tento rok zatím nejen pro nás nebyl příliš dobrý. Odešla nám kamarádka a blízká spolupracovnice Melanie Andrea Walker, talentovaná básnířka a spisovatelka, a hlavně ne-

únavná organizátorka nejrůznějších nejen literárních akcí. Naposledy vymyslela básnickou soutěž O Bořetické pero a přizvala nás ke spolupráci. Nyní budeme muset soutěž nějak dotáhnout bez ní.

Také ve strukturách nakladatelství došlo k určitým nenadálým změnám, které nám trochu zkomplikovaly život. Ale naštěstí máme úžasnou Patricii Topinkovou, CEO nakladatelství, která se o všechno stará.

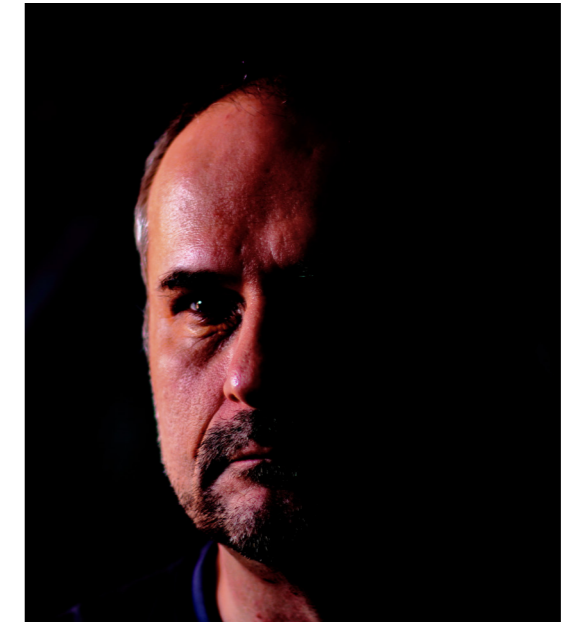
Válka na Ukrajině nám nikomu také nepřidala.

Nicméně, slunce zatím stále vychází každý den přibližně dle očekávání. Tak se z něj těšme. A také z krásné a zajímavé literatury.

Jo, také máme nového šikovného grafika Manfreda Schiemana. Dělal už Bodliny č. 2. Teď má ale plné ruce práce s přípravou knihy Vlk, takže tyto Bodliny dělám pro změnu zase já.

Svémi verši obohatila třetí číslo Pavla Yenn Zandlová za výtvarného doprovodu Ladislava Lamanaie Sedláka.

Nezapomeňte navštívit webové stránky nakladatelství, kde si můžete koupit dosud vydané knihy nebo si i některé stáhnout zdarma. Pokud už jste něco od nás četli, budeme rádi za vaše názory, které můžete vkládat přímo na naše webovky nebo na databázi knih.

Rádi vás přivítáme v naší facebookové skupině, kde se nás můžete na cokoliv zeptat, můžete se podělit o dojmy z četby, a/nebo pokud jste autoři, můžete s námi i dalšími autory diskutovat o nejrůznějších otázkách literární tvorby:

<https://www.facebook.com/groups/648134852545233>

Koutek výtvarna a poezie

Pavla Yenn Zandlová

svého času hojně publikovala na literárních serverech Písmák a Literra. V současnosti formálně nepublikuje a veřejně nevystupuje (což je podle našeho názoru škoda), nicméně jak sama říká: „Svoje exhibicionistické tendence naplňuji jako průvodkyně mělnickým podzemím“.

Ladislav Lamanai Sedlák

je typický renesanční člověk. Píše, hraje na kytaru a skládá vlastní písně, věnuje se studiu a výuce cizích jazyků. Nedávno rozšířil své aktivity o malování. Sám k tomu uvádí toto:

„Malovat jsem začal přesně na apríla 2019. Nejdříve šlo o hec a pak mě to začalo bavit. Postupně se z něj stala vášně se vším, co k tomu patří. Obrazy nejčastěji sdílím a diskutuji o nich na sociálních sítích, ale měl jsem už také několik menších výstav. Nejblíže mám k akvarelu, nicméně baví mě také akryl, olej a suchá média, jako jsou uhel, pastel a křída. Témata se klenou od nejčastějších krajin a městských scénérií, až po portréty a abstraktní díla.“

Můžete navštívit Láďovu [online galerii](#).

Nebo ho sledovat na Facebooku:

<https://www.facebook.com/Lamanai>

Knižní novinky

Osud tomu chtěl, že jsme letos vydali tři nové tituly prakticky ve stejnou dobu. A ze všech máme velkou radost. Jako první vám představíme básnickou sbírku Pavla Kmotrova *Zpráva o mé smrti*. Nebo, ještě lépe, necháme na autorovi, ať vám ji představí sám.

Každá moje báseň může být tou poslední

Nejsem básník. Na to abych napsal báseň, potřebuji nebýt básník. Na to abych něco trochu zajímavého vyfotil, potřebuji nebýt fotograf. Nevyhledávám psaní poezie, vyhledávám prázdnotu. Jen, občas se stane, že se prázdnota sama od sebe naplní. Každá moje báseň může být tou poslední. Posledním polibkem múzy. Nebo, podle CG Junga, poslední (uměleckou) invazí z nevědomí do vědomí.

Žiji v malé vesničce na Kutnohorsku, v krajině zaniklých rybníků, pod Železnými horami, na břehu zaniklého rybníka Kmotrova. Jednou v něm skončí moje tělo ve formě popela. Svoji duši jsem vložil do svých textů.

Záměrem uspořádat své verše do sbírky jsem se začal zabývat koncem roku 2019. Bylo třeba projít asi 100 děl a vybrat ta, která jsem v ní chtěl mít. Během třídění se začala krystalizovat podoba sbírky. Nakonec jsem ji rozdělil do čtyř oddílů, mezi které jsem vložil citace o vztahu formy a obsahu.

První oddíl se zabývá životem obecně a řazení textů naznačuje životní pouť od početí po smrt. V básních zaznívají témata jako ekologie (*Rozhovor s květinou*), pocit osamění (*V dálce zaštekali psi*, *Šedivá skálo*, *Cizinci*), vztah ke kořenům (*Kámen*, *Ovocné stromy*), spiritualita (*Zpráva o mé smrti*, *Na cestu do Mekky*), osobní svoboda (*To mezi tím*), nebezpečí sklouznutí ke konzumnímu životu (*Na rohu supermarketu*).

V druhém oddílu o vztahu mezi mužem a ženou může pozorný čtenář vypožorovat příběh. Na začátku je naděje (*Gravitace*). Následují milostné básně (*Nebudu*, *Na počátku*) a básně o prostém domácím štěstí (*Okna dokořán*, *Venkovská romance*), ale nakonec

nastává uváznutí v neřešitelné situaci (*Koleje*). Blok vyvrcholí dílem (*Dávám se ti*) kde je rovina vztahu mezi mužem a ženou protnuta rovinou spirituality. V básních lze najít určité autobiografické rysy, nicméně rád pouštím fantazii *na špacír* a vytvářím fiktivní páry a fiktivní situace. Dokonce jsem se párkrát pokusil podívat se na věc z pohledu ženy.

Rád se vyjadřuji na minimální ploše, strefuji se do jediného okamžiku. *Počkejte (na krátko)* je proto blok miniatur. Některé připomínají haiku. A i když se o haiku v pravém slova smyslu nedá mluvit, mají pro mne hodnotu. Např. v básni *Dopis*:

*Zaplat' Bůh jsem živ a zdrav!
ale na prstech tu počítají
kdy půjdeme do pole*

jsem se pokusil v několika slovech vyjádřit typický obsah z korespondence vojáka odveleného na bojiště první světové války. Inspirací mi byly texty z pohlednic, které můj pradědeček Josef Nohejl posílal z války mé prababičce.

Poslední oddíl *Hrstička plevelu* tvoří básně humorné. Občas o sobě slyším, že bývám posmutnělý. Myslím, že klamu tělem a v zásadě jsem veselý myslí.

Na závěr je třeba zmínit, že o vznik sbírky se přičinila celá řada lidí. Jsem moc vděčný Melanii Andree Walker, která bohužel již není mezi námi, že mě seznámila s Igorem Indruchem, jenž mi se spoustou věcí pomohl, poradil a v jehož malém nakladatelství sbírka vyšla. Děkuji Markétě Běhalové za jazykovou korekturu, Standovi Lustigovi za obálku, Dušanovi Lapáčkovi za medailonek a Honzovi Brunclíkovi za profesionální portréty vytvořené na hrázi mého Kmotrovského rybníka.

Budu moc rád, když si vy čtenáři ve sbírce básní *Zpráva o mé smrti* najdete něco k zamyšlení, dojetí, nebo alespoň pobavení.

Pavel Kmotrov

V dálce zaštěkali psi

Pavel Kmotrov

V dálce zaštěkali psi
sedím sám prostřed této noci,
jen sklenka rudá a měsíc bílý
dělají mi společnost
pověz brachu, ty tam na obloze
kde najít ženu pro zbytek dní
či jen pro tuto noc
která ubývá mi s vínem

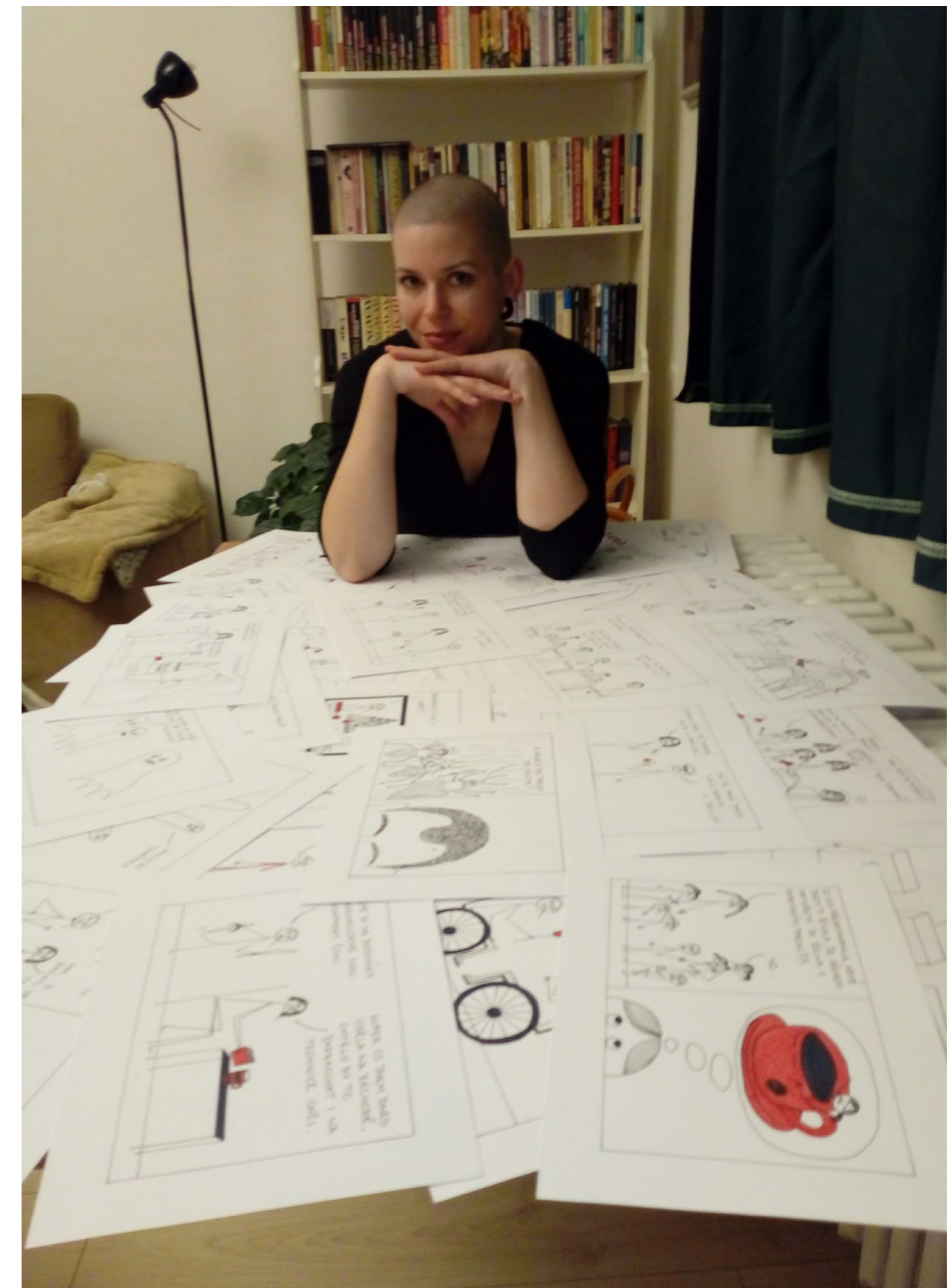

Kristýna Novotná

alias *Stojíspěstí* je mámou, partnerkou a nevychovatelkou psů. Pracuje v sociální sféře a pomáhá lidem s fyzickým znevýhodněním. Ráda poslouchá hudbu, hladí psy, cpe se zmrzlinou, pozoruje spokojené děti, čte komiksy, chodí do lesa, směje se, kreslí, baví lidi a nechává se drbat na zádech. O své nové knize nám prozradilo toto:

Svým kresleným postavčkám záměrně ponechávám týž jednoduchý vzhled, který měly při svém vzniku. Je tomu již úctyhodných 25 let, co začaly zdobit moje sešity na základní škole a svými hláškami iritovat většinu učitelů. Tematicky se toho za tu dobu ale

změnilo hodně. Velkou inspirací jsou mi například partnerské rozepře, tolik charakteristické pro většinu vztahů. Také rodičovské radosti a strasti, které v životě prožíváme nejdřív z pozice dětí a časem jako mámy a tátové. Čas od času je potřeba zabrousit i do společenských či politických vod a reflektovat problematiku aktuálního dění, která ve mně, někdy pozitivně, jindy negativně, určitým způsobem rezonuje. V této sbírce najdete průřez mojí tvorbou za posledních 10 let. Doufám, že v mnohých vtipech poznáte sami sebe i to *Jak se cítíte?*

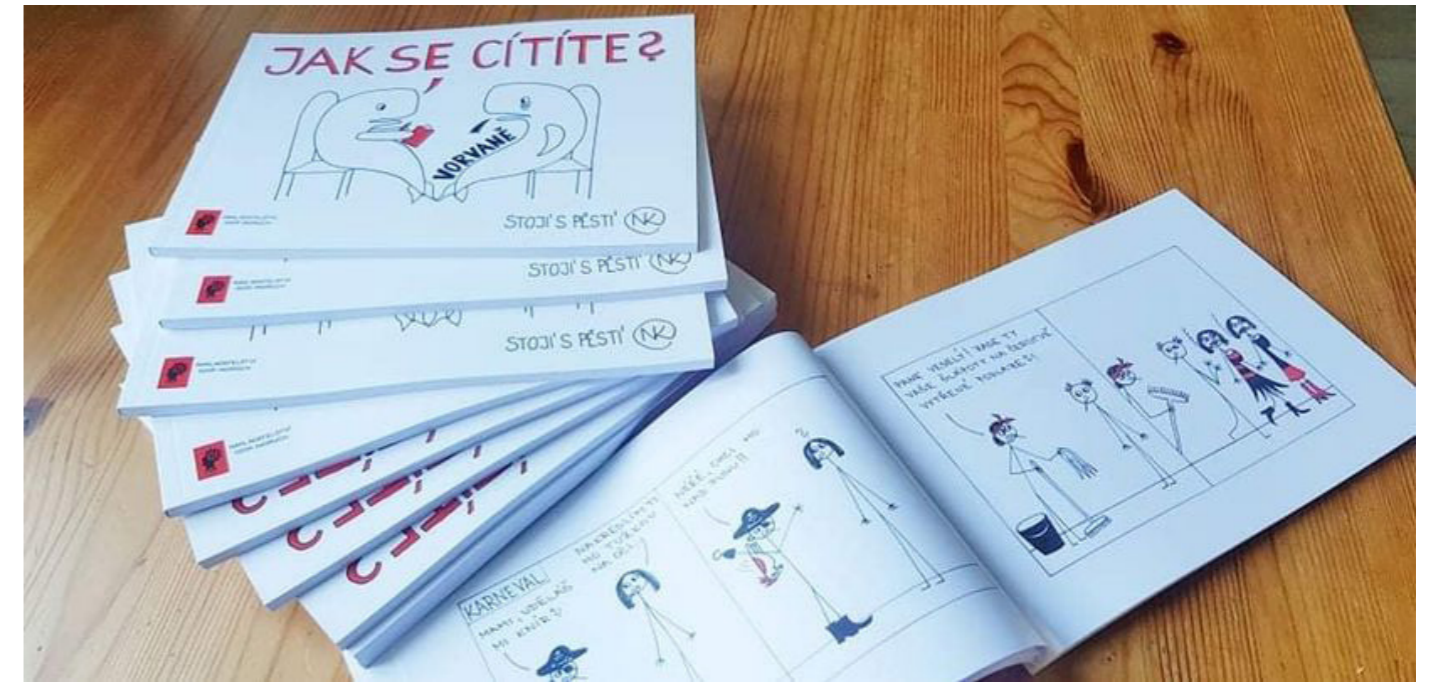
Pavel Kmotrov

Zpráva
o
mé
smrti

Pavlovu sbírku Zpráva o mé smrti si můžete koupit zde:

<https://www.indruch.cz/produkt/pavel-kmotrov-zprava-o-me-smrti/>

Knihu Kristýny Stojíspěstí Jak se cítíte? si můžete koupit zde:

<https://www.indruch.cz/produkt/kristyna-stojispesti-jak-se-citite/>

Nejlepší autoři a autorky „mání a fobií“

Rosana Zvelebilová

Ahoj, jsem Rosana, učitelka chemie a IT na střední škole. Ráda se věnuji jakékoliv umělecké činnosti bez ohledu na to, zda to umím nebo neumím.

[Jaká byla tvá první reakce, když ses dozvěděla, že ses umístila na prvním místě?](#)

Přiznám se, že jsem to čekala, jelikož jsem zároveň pomáhala s organizací soutěže a měla jsem na starosti evidenci hlasů, takže jsem hned viděla, jak lidé hlasují. Fandila jsem tomu medvědovi a pořád jsem si říkala, že by bylo trapné, kdybych jako organizátorka vyhrála, ale nakonec jsem mědu předešla o dva body. Obecně jsem povídku do soutěže posílala naprosto bez očekávání. Ale chtěla jsem se dostat do sborníku, takže to bylo milé překvapení. Jen jsem si to vítězství moc neužila, jelikož jsem se vrhla hned do uveřejňování výsledků, kopírování hodnotitelských listů a poskytování zpětné vazby autorům, kterou jim čtenáři zanechali. A pořád ve mně hlodal ten nepříjemný pocit – co když někdo řekne, že jsem to nafxlovala, abych to vyhrála? Naštěstí s tím, že jsem vítěz a zároveň organizátor, neměl nikdo problém, naopak mě ujišťovali, že moje povídka je fakt nejlepší.

[Všimla jsem si, že povídka s názvem *Kočička a dírka* má 21 stran, jak dlouho ti samotné psaní trvalo?](#)

Já jsem vlastně zkombinovala dvě povídky, které jsem už dříve posílala do jiných soutěží. První byla prostě *Dírka* o mladíkovi, kterého děsí dírky (trypofobie), které se mu objevují na zdech. Byla v rozsahu přesně 666 slov. A povídku *Kočička* jsem posílala do soutěže asi rok před OSKarem. Tyto dva příběhy jsem tedy jen propojila, rozvedla a vyladila, takže příprava povídky *Kočička a dírka* mi zabrala asi 6 hodin.

[Chceš něco vzkázat potenciálním čtenářům sborníku?](#)

Užijte si čtení, jelikož *OSKAR 2021* je vskutku povedený!

Barbora Bukačová

Jsem účetní se dvěma dětmi, co se jen snaží přežít každodenní strasti v relativním duševním zdraví. Kromě psaní je moje nejoblíbenější kratochvíle všeset a skládat prádlo a při tom poslouchat příběhy o zločinech.

[Je to tvá první zkušenost, kdy ses umístila v soutěži a tvá povídka bude otištěna v knize?](#)

Ano! Kdysi mi vyšla soutěžní povídka ve fanzinu, ale v knize ještě ne.

[Co bylo tvou největší inspirací při psaní soutěžní povídky?](#)

Heslo „have fun and be yourself“. A také můj manžel, který je bezedným zdrojem inspirace, pokud jde o fobie.

[Chceš něco vzkázat potenciálním čtenářům sborníku?](#)

Aby se nikdy nesmáli nikomu kvůli jeho fobii, jakkoli nesmyslná se jim zdá!

Miriam Blahová

Jsem máma dvou dětí, copywriterka, vášnivá čtenářka. Na koničky už mi moc času nezbyvá, ale občas si zaběhám a nepohrdnu ani posezením s přáteli.

[Jaká byla tvoje první reakce, když ses dozvěděla, že ses umístila na krásném čtvrtém místě a že tvá povídka bude otištěna ve sborníku?](#)

Dojalo mě to. V loňském ročníku jsem se totiž neumístila a zařekla se, že zamakám, aby to tentokrát vyšlo. Což se stalo, a ještě takhle parádně.

[Píšeš raději romantické příběhy, sci-fi, nebo úplně jiné žánry? Bylo pro tebe těžké psát žánr sci-fi?](#)

Nejraději mám (ať už jako čtenář nebo jako autor) romantické příběhy. Vlastně ani netuším, jak mě napadlo stvořit postapokalyptický svět, ale soutěžní povídka je mým prvním a jediným sci-fi. Upřímně? Hrozně. Daleko jednodušší je pro mě dohledávání historických reálií (asi proto, že mě baví), než průzkum technických zákonitostí.

[Co bys potenciálním čtenářům sborníku vzkázala?](#)

Čtenářům přeji, aby si povídky užili, odpočinuli si u nich a objevili místa, která jim byla doposud skryta.

Zuzka Žáčková

Jsem snílek, co kromě psaní rád čte, maluje, fotí, běhá a věnuje se turistice. Mám ráda dobrou hudbu. Doma mi dělají společnost dva zvířecí parťáci – králík a kočka.

[Píšeš raději ve formě ich, nebo er? Jakým stylem je psaná tvoje povídka?](#)

Víc mi sedí er forma, protože mi to pomáhá se lépe distancovat od některých věcí použitých v příběhu. Ale používám oboje, záleží na tom, co mi zrovna sedí víc. Tato povídka je psaná ich formou, ale z pohledu muže, což mě celkem baví.

[Je tvým snem jednou napsat a vydat knihu? Je pro tebe otištění povídky „jen“ odrazovým můstkem?](#)

Napsat a vydat knihu je mým snem už odmala. Otištění povídky je pro mě prvním krokem ke splnění snu. Určitě bych to ale nenazvala „jen“ odrazovým můstkem.

[Co bys potenciálním čtenářům sborníku vzkázala?](#)

Děkuji za rozhovor. Čtenářům bych vzkázala, ať si užijí čtení povídek, které, ačkoliv jsou na jedno téma, jsou hodně rozmanité. A rozhodně stojí za přečtení.

Jana Jánská

Jsem máma dvou kluků neposedů, kteří jsou trošku odlišní (PAS). Kromě toho jsem malinko praštěná, jak říkám – navždy mladá. Ráda čtu a tvořím příběhy.

[Baví tě psát spíše poezie nebo próza? Proč?](#)

Určitě próza. Myslím, že poezie jde úplně mimo mě, nejdál v tomto oboru jsem pokročila k textům k písničím. V próze cítím větší volnost, ať už píšu thriller nebo sci-fi a fantasy.

[Co ti bylo největší inspirací při psaní povídky *Vichřice*?](#)

Moje kamarádka, která trpěla bipolární poruchou (dříve maniodepresivní psychózou). V hodně širokém pojetí je to pocta pro ni.

[Chtěla bys vzkázat něco potenciálním čtenářům sborníku?](#)

Čtenářům bych vzkázala, aby si jednotlivé povídky užili, nenajdou dvě stejné, což je oproti jiným knihám super. Takové čtení podle nálady. A pokud se jim *Vichřice* zalíbí, ať se rozhodně podívají na mou další tvorbu.

Diana Morozová

Jsem máma, bývalá fyzička a učitelka. Žiji ve Švédsku, mám ráda děti (i cizí) vědu a přírodu.

[Píšeš radši stylem ich nebo er? Jakým stylem je psaná tvoje soutěžní povídka?](#)

Rozhodně se mi píše lépe styl ze třetí osoby er, ve kterém je psaná i moje povídka.

[Co ti bylo největší inspirací při psaní soutěžní povídky?](#)

Soutěžní téma, příroda na začátku jara (kdy byla soutěž vyhlášena), a stop motion filmík, který jsme s dětmi souběžně točili. A asi taky kultura Barvorská, kde jsme v tu dobu žili, a členové kostelního sboru, kde jsem zpívala.

[Chtěla bys vzkázat něco potenciálním čtenářům sborníku?](#)

Čtenářům přeji, aby si užili všechny příběhy, každý zvlášť i všechny dohromady.

Andrea Čekanová

Ahoj, jmenuji se Andrea Čekanová, jsem vystudovaný knihovník a knihy byly vždy má velká láska. V roce 2022 mi vyšel psychothriller *Nepečené dezerty Kateřiny A.* Sice oficiálně pracuji v oblasti telekomunikací, ale mimo to se podílím na propagaci a realizaci menších hudebních akcí. Nedávno jsem přidala i recenzování nejen dětských knih. Snažím se být aktivní v různých oblastech charity nebo spolupracuji s neziskovými organizacemi. Mým hlavním cílem je více informovat společnost o problematice domácího násilí. Tím vším vyplňuji volný čas při výchově tří dětíček. Jinak rádi trávíme čas v přírodě a vyrazíme za kulturou.

[Vystudovala si knihovnictví a vydala jsi knihu. Bylo vždy tvým snem napsat román nebo máš raději kratší formát ve formě povídek?](#)

Na knihovnictví jsem šla hlavně s tím, že se tam budeme více věnovat psaní. Což byla trochu mýlka. Ještě v prváku jsem chtěla jít studovat žurnalistiku, ale nakonec se ze mě stal trochu bohém a nedošlo na to. Napsat knihu byl můj velký sen. Přiznám, že nějakou dobu trvalo, než jsem došla k tomu, že jen snít nestačí a je třeba konat. Po dopsání *Nepečených dezertů* jsem měla pocit, že povídka je pro mě moc krátký formát, ve kterém nedokážu vše vyjádřit. Když jsem to ale zkusila, umístila jsem se vždy v první desítce v různých literárních soutěžích. Takže každý formát má něco do sebe, a navíc může autora něčemu novému přiučit.

[Jsi soutěživá? Psala jsi povídku *Nejezte želvičky do soutěže s cílem umístit se*?](#)

Chtěla jsem povídkou *Nejezte želvičky* hlavně pobavit. Soutěž se odehrávala v určité komunitě pisálků, takže jsem se nebála si z toho trochu dělat srandu a nebrala to tak vážně. Námět na tuto povídku – názvem počínaje – mě napadl během lepení mé oblíbené a nevkusné tapety s plameňáky. To samo o sobě dost vypovídá.

[Je něco, co bys ráda vzkázala potenciálním čtenářům sborníku?](#)

Čtenářům doporučím: „Kupte si tento sborník, nebo umře želvička!“

Martin Koláček

Primárně jsem lidská bytost. Začnu asi u té literatury: Knihy píšou od chvíle, kdy jsem se naučil psát písmenka (takže asi od tří let) – v mé první pohádce ještě ani neexistuje y. V hlavě mi celý život běhají příběhy, které naprosto nemám šanci zaznamenat. A kromě toho mě pořád napadají nějaké hovadiny, takže píšou často humornou literaturu (teda aspoň doufám), čímž aspoň část těch kravin dám na papír. Jinak hraji na kytaru, cvičím taj-či (i když v poslední době to hodně flákám), baví mě historie (ostatně, historickou antropologii jsem i studoval na VŠ), hodně řeším politiku – tu teda nesnáším, ale nemůžu si pomoci.

Píšeš sci-fi a humoristické povídky, zkoušel jsi někdy napsat jiný žánr a povedlo se ti něco?

Jasně. Třeba *Hliněná božstva* jsou naprosto žánrově nezařaditelná, něco jako velmi experimentální fantasy. *Ztracena ve snu* je gamebook o putování sny. *Slavíček z Letné* je sice sci-fi, ale napsané tak, jako by jej psal středověký učenec, takže vlastně spíš historie. Ostatně, i povídka, kterou mám v tom sborníku, co vydává Igor, je spíš psychologie kombinovaná s hororem.

Tvoji soutěžní povídku jsem četla. Je to čistá fikce, nebo jsi čerpal z vlastní zkušenosti či ze svého okolí?

Neeee, naprosto vymyšlené. Jsem blázen, ale takový zas ne.

Co bys potenciálním čtenářům sborníku vzkázala?

Aby si čtení užili.

Jana Pavloušková

Ahoj, jsem Jana Pavloušková. Pa-vlou-ško-vá. Jako malej Pavel. Nevím proč, ale lidi mi často komolí jméno, tak to raději zdůrazním. Jinak jsem vesnická holka, manželka, matka, analytická chemička, kaktusářka a amatérská genealožka. Jo a taky trochu píšou.

Je to tvoje první zkušenost s vydáním povídky v tištěné knize. Jaká byla tvoje reakce, když jsi zjistila, že bude tvá povídka do sborníku zařazena?

Když jsem se dozvěděla, že jsem proklouzla do chystaného sborníku, měla jsem už jednu povídku vydanou a další se k vydání chystala. Takže jsem neskákala pověstný metr vysoko, ale jen asi tak třicet centimetrů.

Co byl tvou hlavní inspirací při psaní soutěžní povídky?

Inspiraci nacházím všude možně. V odposlechnutých příbězích, snech, úvahách nebo v jiných dílech. Konkrétně povídka *Ideální dědictví* vznikla z úvahy, jak smysluplně nacpat do jednoho příběhu upíra i vlkodlaka. Protože by to muselo být určitě hodně divné panoptikum... nebo pouťový dům hrůzy!

Chceš něco vzkázat potenciálním čtenářům sborníku?

Čtenářům bych popřála dobrou zábavu, protože ve sborníku jsou povídky strašidelné i komické, ale rozhodně ne nudné. A kdyby se jim po přečtení chtělo napsat i nějaké to hodnocení, budeme jim jako vesměs začínající autoři moc vděční.

Martina Pacáková

Když po mě někdo chce abych řekla něco o sobě, tak jsem z toho celá nespává. Připadám si, že jsem zpátky v blázcinci na skupinové terapii. Jinak jsem momentálně na rodičovské dovolené, takže se denně snažím převážně přežít a často si u toho představuji, že píšou knihu. Bohužel je to zatím skutečně jenom imaginární kniha. Kromě psaní a imaginárního psaní mám ráda kreslení, procházky se psem, rockovou a metalovou hudbu, Netflix a čtení komentářů u politických článků na Novinkách.

Je tvým snem vydat knihu nebo radši zůstaneš u kratších povídek?

Vydat knihu je vlastně jedna z takových stabilních položek na seznamu toho, co bych ráda v životě stihla. Zatím se utěšuji tím, že mám snad ještě dost času.

Jaká byla tvoje první reakce, když jsi zjistila, že jsi se umístila a tvoje povídka bude otištěna do knihy?

Něco na způsob: „No ne, já možná nestojím úplně za h... za nic!“

Chceš něco vzkázat potenciálním čtenářům sborníku?

Možná vzkážu nějaké děsné klišé. Jako třeba, že jestli máte něco, co chcete zkusit, jako já mám psaní, a myslíte si, že to beztak nemá cenu, tak tomu stejně dejte šanci. Nalijte si víno, pusťte dítěti pohádku nebo koncert System of a down a věnujte se čemukoli co vás zrovna baví. Co se může stát horšího, než že vás to nakonec až tak moc bavít nebude.

Šárka Hieke

Je těžké mluvit o sobě, ale rodina je určitě na prvním místě. Baví mě cestování, poznávání nových věcí, jazyky, kreslení a tvoření.

Co bylo tvou inspirací při psaní povídky *Sběratelka*?

Ehm... bude znít neuvěřitelně, když napíšu, že je to celé o mně? Někomu stačí na výtvarné potřeby šuplík, jiný má dokonce místnost, já bych potřebovala barák i s pořádnou stodolou.

Jsi soutěživá, snila jsi o tom se v soutěži umístit se a mít otištěnou povídku v knize?

Ne, spíš mám všechno na háku, ale tahle povídka byla srdcovka a na umístění mi záleželo. Asi, že je částečně osobní. Jsem moc ráda, že to vyšlo.

Chceš něco vzkázat potenciálním čtenářům sborníku?

Doufám, že si četbu užijí a snad je to inspiruje k tomu, aby i oni zkusili své štěstí v podobné soutěži.

Lenka Cvingrářová

Jsem manželka, máma, učitelka na mateřské, snilek a člověk bez orientačního smyslu i technického myšlení. Miluji příběhy, ráda se do nich ponořím a nevímám okolí. Poslední dobou jsou mojí srdcovkou květiny, o které se ráda starám a pak je i aranžuji. Mám ráda divadlo, tanec, hudbu, výtvarné umění. Je toho tolik. Ale kdybych měla stihnout všechno, co bych ráda, potřebovala bych na to asi víc životů. Třeba těch v knihách.

Jaká část tvé povídky tě psát nejvíc? Bylo tam i něco, co tě naopak nebavilo vůbec?

Bavilo mě všechno. Snad až na to závěrečné upravování, které je někdy nudné a zdlouhavé. Ale to k tomu patří.

Co je tvou inspirací při psaní a co bylo hlavní inspirací při psaní soutěžní povídky?

Život. Můj, mých blízkých. Události a situace z mého okolí. Nebo různé příběhy a informace z médií (a nemyslím tím jen rádio a televizi). Hlavní inspirací v soutěžní povídce byl můj marný boj se slepicemi.

Je něco, co bys ráda vzkázala potenciálním čtenářům sborníku?

Přála bych jim, aby si čtení užili, aby na chvíli zapomněli na své starosti a trápení a od srdce se zasmáli (nebo si poplakali). Obojího je potřeba.

Kateřina Smrčinová

Jsem maminka dvou úžasných bytostí, milovnice knih a dobrých příběhů. Ráda pečou, a ještě radši pak svoje výtvary jím.

Všimla jsem si, že publikuješ na wattpadu. Je tvým snem vydat knihu? Považuješ zařazení do sborníku za něco jako odrazový můstek pro další úspěšnou tvorbu?

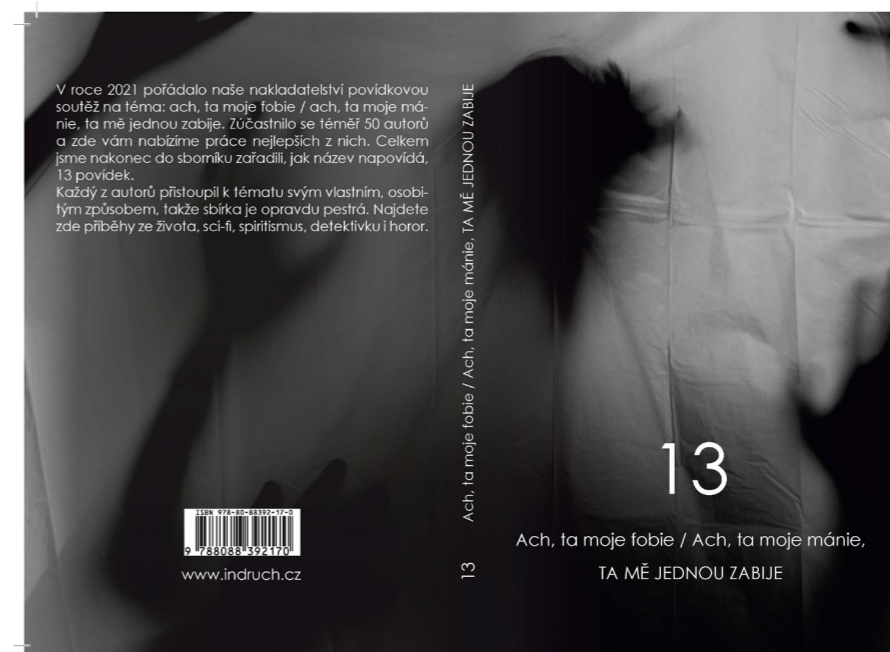
Pár kapitol z knihy jsem zveřejnila na wattpadu, nicméně pak jsem od další publikace na tomto webu upustila. Kniha je dopsaná a nyní se nacházím ve fázi čekání na odpověď z nakladatelství. Každopádně tato povídka bude má úplně první otištěná práce a jsem z toho obrovsky nadšená.

Je povídka čistá fikce, nebo jsi čerpala z vlastní zkušenosti či ze svého okolí?

Povídka je čistá fikce.

Je něco, co bys ráda vzkázala čtenářům sborníku?

Čtenářům bych ráda vzkázala, že se rozhodně mají na co těšit, protože všechny povídky jsou skvělé. Bodejť by také ne, vždyť byly vybrány tou nejkritičtější porotou, a to samotnými spisovateli.

Vázané verše

Pavla Yenn Zandlová

krok těžký, až se chvěje zem
že chvění téměř neunesu
ti koně, koně z horských lesů
okutí hrubým železem

jdou. řada oklestěných klád
ryje cestu až na kamení
krok za krokem jdou, zapřažení
od nozder pára. padá chlad

krok těžký, až se chvěje zem
mé verše – koně do polomů
poslepu zvolna táhnou domů
do stání k pile nad jezem

Ukázky ze tří vítězných povídek

Kočička a dírka

Rosana Zvelebilová

Radost z vítězství nad kyselou vokurkou mě přešla, hned jak jsem vešel do ložnice. Málem jsem na tu pitomou đourku zapomněl. Zvětšila se. Odhadem měla tak dva centimetry v průměru i do hloubky. Dneska přijdou malíři. Za hodinu tu jsou. Opravěj to, jsou to profíci, uklidňoval jsem se.

Na zazvonění jsem čekal jako na smilování. Jenomže to nebyli malíři, ale přivezli mi z Ikey tu postel a další nábytek. Takže jsem celý odpoledne stěhoval. A nebyli by to správní řemeslníci, aby nedorazili v tu úplně nejdebilnější chvíli, kdy jsme táhli gauč po schodech. Dal jsem jim klíče a poslal je nahoru. Moc jsem je nekontroloval, ale tu díru nějak zadělali. Dokonce si to i naučtovali, hovada.

Večer jsem se pustil do skládání postele. Říkal jsem si, že je to jak stavebnice a že to určitě to zvládnou. Jenomže jsem přecenil svoje síly. Asi do návodu nedávaj jen tak pro srandu, že se to má dělat ve dvou. Mlátil jsem do toho jak vzteklej pes a už se smířoval s tím, že budu chrápat zase na zemi. Vyrušilo mě zazvonění. Byla to madam Podlahová odvedle a měla na sobě úplně stejný pyžamo, jaký nosím na spaní já. Než jsem se nad tou náhodou stihl zaradovat, začala hudrovat: „Víte, že narušujete noční klid?“

Hrklo ve mně. To jsem nevěděl. Byl jsem do toho tak zabranej, že jsem myslel, že je tak osum. A ono už bylo jedenáct. Bylo mi trapně a chtěl jsem se jí nějak omluvit. „Abyste se neposrala,“ vypadlo ze mě.

„Aspoň že mi vykáte,“ poznamenala suše. „Hele, zejtra vstávám ve čtyři a celý den řídím. Abych byla soustředěná, potřebuji se vyspat.“

„Spíš byste se měla jít vycpat,“ zasmál jsem se vlastnímu vtipu. „Já se potřebuju vyspat. Konečně mám tu zkurvenou postel.“ Nevím, co mě to popadlo. Chtěl jsem na ni bejt milej, ale čím víc jsem se snažil, tím to bylo horší.

„Přivezli vám k tomu i matraci?“ zeptala se rezignovaně.

„Jo.“

„Tak spěte na té matraci,“ uzavřela a zašla.

No do prdele! Proč mě to nenapadlo?! To jsem fakt tak blbej? Bylo mi absolutně trapně.

Phobi-field

Barbora Bukačová

Po dvou hodinách jsme dorazili na hranici pole strachu a vkročili do míst, kam nedosahovalo. Balónky nás nenásledovaly. Nahromadily se na okraji pole, jako by narazily na neviditelnou stěnu. Potichu tam na nás čekaly.

Fobika jsem nechala stát u nich. Bylo to ku prospěchu věci, a navíc nepotřeboval o tomhle místě vědět víc, než bylo nutné. Já a Kozuka jsme po prošlapané cestičce mezi kovovými zkroucenými nosníky a hromadami sutin došli k velkému mělkému rezervoáru. Občas jsem přemýšlela, jestli žluté kuličky velikosti pěsti, které v něm spočívaly, byly důvodem, proč tady celé to divadlo s ochranným polem bylo. Jenom občas. Většinou jsem prostě nabrala, kolik jich po mně velení chtělo, a o víc se nestarala. To se bohužel nedalo říct o Kozukovi.

„... co když to jsou nějaký mimozemský vejce? Nebo třeba baterie? Ale proč by baterie někdo schraňoval v bazénu? To nedává moc smysl.“

„Ty nedáváš moc smysl,“ zaskřehotala jsem, když jsem do batohu nabírala oblé předměty. Byly na dotek teplé.

„Třeba je to k jídlu. Že bych to zkusil? Hmmm...“ nenechal se mnou nijak vyvést z míry a začal k jedné kouli číchat.

„Dej s tím pokoj a nakládej, nepotřebuju tady strávit mládí!“ zavrčela jsem na něj. Shovívavě se zasmál.

„No ale neříkej, že tě to nezajímá. Já někdy v noci ani nemůžu spát, jak o tom přemejšlím!“

„Tak buď rád. Taky bys mohl nespát kvůli tomu, že tě bolejí záda. Jdeme!“ ukončila jsem naprosto bezpředmětnou debatu a vydala se nasupeně zpátky. Neměla jsem náladu na podrobný výčet jeho konspiračních teorií.

Musely být nějaké skvrny na sluncích, nebo aspoň na jednom, protože se mi nedařilo udržovat si obvyklý odstup. Mohl za to Kozuka. Konkrétně jeho neskrývané nadšení při úvahách o tom, proč vykrádá zdroje neznámé civilizace. Naprosté přehlížení faktu, že jsme ochotni někoho za peníze psychicky týrat, abychom se k tomu vykrádání dostali. To, jak jako pošuk běhal mezi balónky a celkově mi dával dost důvodů strhnout mu prémie.

Mávla jsem nad tím rukou. Na stará kolena snad ještě budu mít morální dilema. To přece není vůbec moje práce. Moje práce je...

Očima jsem zabloudila k fobikovi, který se při pohledu na juchajícího Kozuku stydlivě culil, a poplašeně ve mně hrklo.

„Hej! Kozuko! To už by...“ začala jsem, ale nedostala jsem se ke konci věty. Balónková idyla byla pryč.

Od horizontu se začalo šířit dunění, jak země mizela někam do hlubin, a vzniklou propast okamžitě naplňovala voda. Balónky po stovkách praskaly a byly nahrazeny nehybným tichem. Nestihla jsem ani mrknout a ocitla jsem se na voru uprostřed oceánu, bez naděje na záchranu, úplně samotná.

Pokud tedy nepočítám ty dva trouby, kteří se překvapeně plácali nedaleko ode mě a Kozuka si hlasitě stěžoval, že je voda moc studená. Ve skutečnosti byla ledová.

Takže přehlušení. Ne Kozukovo, ale moje.

Nespokojeně jsem zavrčela a čekala, až ke mně oba doplavou a vyškřábou se na vor.

„Co... se stalo?“ drkotal zuby promočený blondáček.

„Co myslíš?“ odsekla jsem. Tohle byl můj největší strach. Uvznout na nekonečné nehybné hladině. Bylo jasné, že takhle se zpátky ke vznášedlu nedostaneme.

Chyba systému

Miriam Blahová

Signalizační hodinky mi oznámily, že mám půlhodinu k přípravě a zasvěcení. Neukazovaly světový čas, stejně by tady byl k ničemu, pouze upozorňovaly na osobní harmonogramy. Někdo šel spát, jiný jíst a já například teď musel vykonat vše potřebné, než poprvé vstoupím do moře. Nikdo z nás přitom nevěděl, zda je den či noc, jen jsme se řídili tím, co nám hodinky přikázaly.

„Jak se cítíš?“ Ani jsem nepostřehl, že se vedle mé postele objevila Sylvie. Přerovnával jsem zrovna prádlo, když mě upoutala její tvář bez úsměvu. Jako by vychovatelčin výraz odrážel utrpenost mé duše.

„V po... pohodě.“

V pohodě ale nebylo vůbec nic. Prorůstala mnou panika, myšlenky mi vířily hlavou, tak moc jsem se bál...

„Nemusíš nic předstírat, vím o tvém problému.“

„Ty o něm víš?“ Oči mi lezly z důlků.

„Snažil ses ho skrýt a věřím, že ti to i vyšlo, nejspíš o něm nikdo další neví. Ale já tě znám od malička, přede mnou nic neutajíš.“

Ztěžka jsem dosedl na měkkou matraci. „Co mě prozradilo?“

„Neušlo mi, jak jsi úplně poprvé při vstupu do jídelny zadržel dech. Byl jsi ještě maličký, sotva ses naučil chodit, ale zvědavost ti sršela z očí. Nedalo se přehlédnout, jak ses ve dveřích zastavil a se zatajeným dechem pozoroval okolí. To samé při výcviku. V bazénu jsi byl s Erikem i zástupcem velitele, přesto ses třásl a vypadal jsi na omdlení. Nemluvě o včerejší oslavě. Musím přiznat, že i mě velikost haly překvapila...“

„Byla obří!“ S bolestí na hrudi jsem vzpomínal na rozlehlou místnost, kde aby člověk stěny hledal. „V moři ale stěny nejsou,“ poraženecky jsem sklonil hlavu.

„Nebudeš tam sám,“ chlácholila mě. „Budou tam Tom i Erik, pomůžou ti. Stejně jako moje ruka při vstupu do haly.“

Povídkou knihu s názvem 13 (podle počtu zařazených povídek), si můžete koupit zde:

<https://www.indruch.cz/produkt/ach-ta-moje-fobie-ach-ta-moje-manie/>

Blíží se čas dovolených a sbírka 13 je na dovolenou ideální: V zavazadle mnoho místa nezabere, ale skvěle zkrátí čas strávený v dopravním prostředku nebo příjemní lenošení na pláži.

Když věším prádlo

Pavla Yenn Zandlová

Když věším prádlo, nebe šedne
a prší, jen se leje.
Proto se nechoď věšet ve dne,
ať slunce hezky hřeje.

Jen co se setmí, pěknou smyčku
uvaž si někde v lese.
K čemu jsou toulky při měsíčku?
Přes noc ať zalije se!

Ze života nakladatelství

Beseda Přicházíme v míru s knihou Na autismus jedině autibiotika

V prosinci byla autorka knihy Na autismus jedině autibiotika Eliška Antošová pozvaná do divadla Kampa na besedu Přicházíme v míru. Pořád se věnuje poznání světa autismu a autistů. Díl byl věnován knihám, večerem provázeli Michal Roškaňuk a Jaroslav Dušek.

Poprvé byla představena kniha, která byla den předtím ještě horká doručena z tiskárny a proběhl první prodej knihy, který byl velmi úspěšný.

Na besedu byli kromě Elišky pozváni další dva hosté, takže proběhly celkem tři rozhovory a Eliška se svým starším synem, který je jedním z hlavních hrdinů její knihy, dostavila na pódium jako třetí v řadě.

Atmosféra v divadle byla přátelská a uvolněná. Slyšeli jsme povídání o životě Eliščiny rodiny v horách a spoustu vtipných a moudrých výroků jejího syna. Na YouTube má beseda v současnosti již přes 42 000 zhlédnutí.

Křest knihy Na autismus jedině autibiotika

Do poslední chvíle nebylo jasné, jak to s tím slavným křtem dopadne. Pandemie se v prosinci roku

2021 vůbec netvářila, že by měla v plánu jenom tak zmizet, spíš naopak. Nakonec se na nás usmálo štěstí a akce proběhla v plánovaný den. Koronavirus ale zasáhl a program se měnil na poslední chvíli. O zábavu se měla postarat jazzová kapela, která však nakonec skončila v karanténě. Také nakladatel se omluvil, protože se mu nepodařilo získat včas termín na očkování. Křest knihy, i přestože trval několik hodin, zvládli s námi i Eliščiny autističtí synové a dcera Lila, která si ochočila všechny hosty a byla jako růžový andělek. Dorazili fanoušci knihy a přátelé z celé republiky a bylo to opravdu super a kavárna byla plná.

Zavítala mezi nás i ilustrátorka knihy Kristýna Stojšpěstí, která i bez přípravy odpověděla na pár otázek ke knize. Mimochodem, Kristýně budeme letos vydávat knihu jejich skvělých stripů, kterými vtipně a originálně komentuje různé události a životní situace.

Všichni byli zvědaví, kdo je VIP kmotr, který měl knihu pokřtít a jehož totožnost Eliška do poslední chvíle tajila. Všichni byli nadšení, když nakonec představila svého úžasného manžela Pavla, kterému tím poděkovala za nekonečnou trpělivost, péči a úlohu, kterou při vzniku knihy hrál.

Eliška měla velkou radost, že se kvůli ní a její knížce sešlo tolik báječných lidí a všichni se dobře bavili až do konce.

Únor

Pavla Yenn Zandlová

podemleté břehy, naplavené dříví
hot, anebo čehý? až se úsměv křiví
z jílovaté stopy. volnost na oprati
říká neobrátit
jenom uši klopit

vítr, ostrý vítr. mezi křovinami
myslím na půllitr. s důstojností dámy
sedám na kmen smrku, sivá holubička
těžko jara vyčkat
vrkú, vrkú, vrkú

takovému altu by se kdekdo klaněl:
díry do asfaltu, zlaté oči daněl
štětinaté prase, holé kmeny stromů
bojím se, že domů
trefím dneska zase

Napsali o našich knihách

A tak za pomoci jednoduchého dějového pásma, bez zbytečných odboček, máme možnost ponořit se do vyprávění, které se lehce čte, ale o to silněji kontrastuje se svým obsahem.

Expresivita vyjadřování, dobře zažité prostředí a literární postavy, za kterými stojí skutečné, to vše přispívá k realistickému zobrazení jednoho z možných úhlu pohledu na současnost.

<http://recenze.kotrla.com/r030.php>

[Databáze knih:](#)

85 % 16 hodnocení

Poslední roky nejsem moc intenzivní čtenář, ale tuhle četbu jsem si moc užila. Nemám moc trpělivost na sáhodlouhé popisy krajiny, míst a osob. Ale tady byla hlavně akce, pohoda, dobrodružství a napětí.

Celou knížku jsem zhltna ani nevím jak. Všechny povídky úžasně čtivé od začátku až do konce. Tleskám všem autorkám, smekám a děkuji.

[Databáze knih:](#)

83 % 45 hodnocení

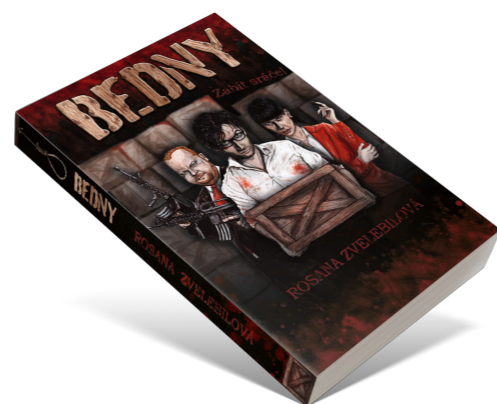

Asi bych měl napsat, že to byla brutální jízda ... Ne, byla to masakrálně brutální jízda.

Jsem asi vyšinutá, ale já si u knihy neskutečně odpočinula, vrhla mě do alter-reality, přišla mi nesmírně oddechová svým nihilismem, od začátku do konce nebylo co ztratit. Přesně to jsem teď potřebovala a naprosto žeru ilustrace.

[Databáze knih:](#)

87 % 18 hodnocení

Kniha, kterou nešlo odložit. Kniha o klukovi z ubytovny, o jeho životě, ztrátách i výhrách.

[Databáze knih:](#)

97 % 7 hodnocení

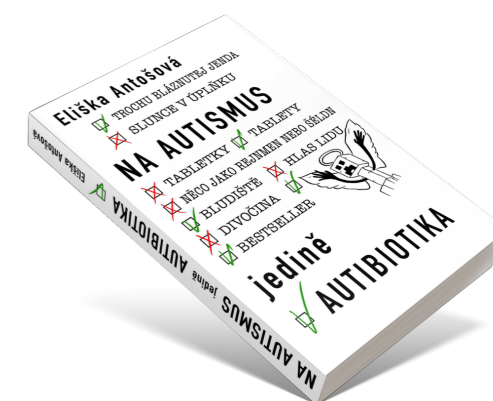

„Miluji náš život. Náš život, který bolí.“

Krásná, moudrá a laskavá žena s černým humorem sobě vlastním popisuje každodenní život s dvěma postiženými dětmi. Syrově, při čtení knihy pláčete, zatínáte zuby a vzápětí zjistíte, že se smějete spolu s autorkou, protože se vám v tom všem marastu konečně podařilo najít něco krásného.

[Databáze knih:](#)

98 % 13 hodnocení

Všechny naše tituly si můžete koupit, popřípadě stáhnout, v našem internetovém obchodě:

<https://www.indruch.cz/obchod/>

NAKLADATELSTVÍ
IGOR INDRUCH

Za nocí

Pavla Yenn Zandlová

za nocí plných hořkosti
čtu příběh psaný do kostí
čtu příběh v divném jazyce
sta rytých znaků... tisíce

za nocí bílých moruší
kdy ostří kloužou po duši
a stíny kloužou nad zemí
čtu příběh mezi mezemi

za nocí černých ořechů
se vkrádá prázdno do dechu
čtu příběh, rytmus přerytý
tisíce znaků, každý TY

Obsah

Editorial	2
Koutek výtvarna a poezie	4
Knižní novinky	5
Pavel Kmotrov: V dálce zaštekali psi	6
Nejlepší autoři a autorky „mání a fobií“	10
Pavla Yenn Zandlová: Vázané verše	14
Ukázky ze tří vítězných povídek	16
Pavla Yenn Zandlová: Když věším prádlo	18
Ze života nakladatelství	20
Pavla Yenn Zandlová: Únor	22
Napsali o našich knihách	24
Pavla Yenn Zandlová: Za nocí	26

